

בְּכוֹרִים. אֵלֶּיךָ אֵינוֹן יִשְׁשִׁיךָ דְּכָלֶּהוּ והנה אפילו שיש כמה ענפים באילן שיש עליהם כמה וכמה תאנים מכל מקום רק התאנים שהקדימו לבוא הם הנקראים ביכורים והם הראשים לכל הפירות שיבואו אחריהם, ובזה מיושב למה בכור האדם נקרא מנחה חדשה הגם שקדמו לו עיבור של ט' או ז' ירחים, כי הנה הוא סוד חדש מאחר שבזמן עיבור נשמתו היא מתחדשת ע"י המלכות ובסוף התשעה הוא נקרא מנחה חדשה. **כְּגִוּוֹנָא דְּלִהֲזֵן אֶתְמַר** (תהלים כד) **שָׂאוּ שְׁעָרֶיךָ רָאשֶׁיכֶם.** (ישעיה מ) **שָׂאוּ מָרוֹם עֵינֶיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים.** (במדבר א) **שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** והנה כדוגמת הבכורים שהם ראשים נאמר 'שאו שערים ראשיכם', אמנם לא מבואר לאיזה מקום הם יישאו את ראשם, ויש ללמוד זאת ממש"כ 'שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה', דהיינו שסוד מרום הוא החכמה שאליו יישאו וירמו השערים, ואת מי הבכורים הנקראים שערים יישאו, אלא הוא נלמד ממש"כ 'שאו את ראש כל עדת בני ישראל', דהיינו שהם יישאו את נשמות ישראל אל החכמה שמשם סוד הבכורה (רמ"ק).

כל המנבל עצמו על דברי תורה מתוך עוני לבסוף הוא מתנשא

שָׂאוּ שְׁעָרֶיךָ רָאשֶׁיכֶם. שְׁעָרֶיךָ אֵלֶיךָ, אֵינוֹן חֲמִשִּׁיךָ תִּרְעֵין דְּבִינָה. דְּאִיהִי מְתִיבְתָּא דְּלֵעִילָא והנה עוד יש לבאר את מש"כ 'שאו שערים ראשיכם', כי אלו השערים הם חמשים שערי בינה שהיא סוד ישיבה של מעלה ששם נמצאות הנשמות שעסקו בתורה, כי סוד ישיבה הוא שער כמש"כ 'אל זקני העיר השערה' (רמ"ק). **וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם, דְּמְתִיבְתָּא**

הלימוד  היומי

תַּתְּאָה ומש"כ 'ושאו פתחי עולם' הוא סוד ישיבה של מטה שמצד המלכות, ואותם יש להרים אל החכמה ששם סוד הבכורה, **דְּכָל מֵאֵן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא לְסוּף מִתְנַשָּׂא** מאחר שכל העוסק בתורה לבסוף הוא מתנשא. **הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (משלי ל) אִם נִבְלָת בְּהִתְנַשָּׂא. וְאוֹקְמוּהָ מֵאִירי מִתְנִיתִין, כֹּל הַמִּנְבֵּל עֲצָמוּ עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, לְסוּף מִתְנַשָּׂא** כי זהו מש"כ בפסוק 'אם נבלת בהתנשא' דהיינו שביארו חז"ל במשנה [שלט] שכל המנבל עצמו על דברי תורה מתוך עוני לבסוף הוא מתנשא [שמ], **וַיָּבֹא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, וְלִית כְּבוֹד אֱלֹא תוֹרָה** ומש"כ 'ויבא מלך הכבוד' פירושו שסוד

אור הרשב"י

כאשר היא תנתק מכת המשיכה לארץ, היא תוכל להמשיך ולטוס עד לירח, עד לשמים! אותו "פמנט" קיים גם ביהדות. אדם שואף להגיע עד לרביש"ע, ואנשים קופצים וקופצים, שמונים שנה קופצים ונשארים על הארץ, לא מצליחים להמריא, מדוע? "כי ללמוד שעה אחת ולחפסיק, שעה אחת הוא קיום התוהו" לכן קופצים וקופצים ונשארים במקום. העצה היא לתת זינוק אדיר, להתמסר ללימוד בכל העוצמה, עד מתי? עד שחשים שמשתחררים מכת המשיכה, המשיכה לילדותיות, השטויות וההבלים. ואכן המאמץ הראשוני הוא הקשה ביותר. אך היסוד הוא: להתנתק מכת המשיכה, והמשיכה לצורת חיים מחוברת לקרקע. כי כל זמן שנשארים על הקרקע אי אפשר להמריא. לומדים ולומדים אך בעצם דורכים במקום.

[שלט] כראיתא בברכות דף סג עמוד ב' אמר רבי שמואל בר נחמני: מאי דכתיב אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה – כל המנבל עצמו על דברי תורה – סופו להתנשא, ואם זמם – יד לפה. [שמ] כי הנה כל ההתחלות קשות וצריך מאמץ רב ועיי"ב הקב"ה מנביה ומרומם אותו, אבל זה רק בהתחלה כיוון שהקב"ה רוצה לראות שאתה באמת רוצה, ובאמת אכפת לך מהומן. כאשר רצו לבנות חללית שתטוס לחלל, עשו חשבון כמה דלק צריך, אך לפי חשבון המרחק, כפול כמות הדלק הנצרכת כאן לק"מ אחד, הגיעו לכמויות עצומות שכמעט אין אפשרות לחללית לשאת כמויות כאלו, אלא שאח"כ גילו שכל הקושי הוא רק בשלב הראשון כאשר החללית בשטח האטמוספירה, בשטח שבו כח המשיכה עדיין קושר אותה לכדור הארץ אך

הכבוד הוא התורה, דהיינו כבוד הוא מנין ל"ב נתיבות חכמה ששם הוא שורש התורה בסוד נובלות חכמה של מעלה תורה ולכן העוסק בתורה מתנשא וזוכה לכבוד מצד החכמה (רמ"ק).

הלומד תורה זוכה בשני העולמות

מֵהָכָא, מֵאֵן דִּילִיף אֲוִרִיתָא דְּאַתְקִרִיאת כְּבוֹד, אֶקְרִי מֶלֶךְ
והנה מבאן אנו למדים שמי שלומד את התורה הנקראת כבוד הוא

אור הרשב"י

התשובה היא: שכדי שהאדם יזכה לעוה"ב הוא צריך שיהיו לו תנאים ויכולת לבצע את תפקידו בעוה"ז כגון, שיחיה ושיהיה בריא, ושתהיה לו פרנסה מצויה, ולא יוטרד ממלחמות וכו', וככל שיתרבו התנאים והאפשרויות לניצול העוה"ז לעבודת הבורא, ממילא גם העוה"ב שלו יגדל יותר, וא"כ שכר המצוות בעוה"ז הוא בעצם שכר לעוה"ב.

וגם העונש בעוה"ז ע"י מרדות, בעיות פרנסה, מחלות, וקיצור ימים, מצב זה ממילא גורם להפסד העוה"ב, כי אין לו פנאי ויכולת לעבוד את ה'.

נמצא שהמקיים את רצון ה' כראוי זוכה "לסיעתא דשמיא" ולהשגה מרובה יותר בעבודת ה'. וע"י הסרת המונעים והבאת עוזרים, וההיפך בהיפך ח"ו (אשרי מי שעמלו בתורה עמ' שלד).

וזה משום שעדיין נמצאים בקושי של ההתחלה, ואם ימשיך בלימוד כזה, של הפסקות אזי ימשיך לדרוך במקום ולא יתעלה. צריך לעבור את הקושי הראשוני ואז יקל מעליו, אבל לשם כך צריך רציפות והתמסרות ללימוד.

כותב ר' יחזקאל לוינשטיין וצ"ל שהקב"ה נותן לנו מרחק בראשית העבודה, כדי שאף אח"כ בשיקל עלינו העבודה נקבל שכר כאילו כל העבודה הייתה קשה עלינו ביגיעה וטורח. וזה שאמרו חז"ל "כל ההתחלות קשות" שזה מחסדי השי"ת כדי להחשיב את כל העבודה אח"כ גם כשהיא קלה כאילו היא נעשית ביגיעה.

נשאלת שאלה: מאחר והטובה האמתית היא חיי העוה"ב, א"כ מדוע מוזכר בתורה בכל מקום שכר מצוות מסוג של טובות העוה"ז, כגון כבוד את אביך וכו', למען יאריכו ימך. וכן שילוח הקן שזוכים על ידה לאריכות ימים.

הלימוד היומי

נקרא מלך, [שמא] כי לכן נאמר עליו 'ויבוא מלך הכבוד'. **וְלֹא תִימָא בְּהִהוּא**
עֲלֵמָא דְאַתִּי וְלֹא יִתִּיר ואל תאמר שהוא מלך רק בעולם הבא ולא יותר
 מזה, **אַלָּא מֶלֶךְ בְּתֵרִין עֲלָמִין, בְּדִיוקְנָא דְמֵאֲרִיָּה** אלא הוא
 מלך בשני העולמות של העוה"ז והעוה"ב, ובוה הוא בדמות דיוקנו של קונו, כי כמו שהקב"ה
 נמצא בכל עולמות אבי"ע כך האדם העוסק בתורה נמצא בהם. **וּבְגִין דָּא כְּפֻלָּ**
פְּסוּקָא תֵרִין וּמְנִין, הָד מִי זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. תְּנִינָא מִי
הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד ומשום כך כפל הפסוק פעמיים ואמר מלך, פעם אחד הוא
 מש"כ 'מי זה מלך הכבוד', ופעם שניה הוא מש"כ 'מי הוא זה מלך הכבוד', והוא להורות
 שהלומד תורה הוא מלך בשני העולמות. **שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם, מֵאִי**
רָאשֵׁיכֶם תֵרִין וּמְנִין ומש"כ 'שאו שערים ראשיכם' למה כתוב פעמים שאו
 שערים ראשיכם גם בפסוק ז' וגם בפסוק ט'. **אֵינּוּן חֵיוֹן דְּמַרְכְּבָתָא**
עֲלָאָה, וְחֵיוֹן דְּמַרְכְּבָתָא תַתָּאָה אלא פעם אחת הוא כנגד החיות
 דמרכבה העליונה שהם חגת"ם דאצילות, ופעם שניה הוא כנגד חיות המרכבה התחתונה
 שהם ד' מלאכי ארגמ"ן שהם מרכבת המלכות שכל אלו מנשאים את לומדי התורה, ומשום
 כך העוסק בתורה נקרא גם בכור אדם מצד האצילות וגם בכור בהמה מצד החיות (רמ"ק).
 ובחבורא קְדָמָא (ע"כ רעיא מהימנא)♦.

אור הרשב"י

[שמא] כדאיתא בגיטין דף סב עמוד א' אמרו דכתיב: בי מלכים ימלוכו וגו'.
 ליה: מנא לך דרבנן איקרו מלכים? אמר להו,

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000